

AHLAK VE GÖRÜŞ

Aymila Bozkur

Editör

Büşra Şahin

Kapak Tasarımı

Kali Tasarım

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-88-8

1. Baskı: Eylül 2023

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

VADİ GRAFİK TASARIM VE REKLAM LTD.ŞTİ.

Yenimahalle / ANKARA

Sertifika no: 47479

*Bu kitabı, hayat yolumda beni bir saniye bile yalnız
bırakmayan annemle babama armağan ediyorum.*

ÖNSÖZ

Dünyayı anlayış modelimiz nedir? Ahlak ve dünya görüşümüz nedir? Bizler neye göre düşünür, neye göre hareket ederiz? Biz kendimize ne zaman “İnsanım ben” diyebiliriz? Yaptığımız hata veya yanlışlar, kendi içimizde bizi nereye getirir? Ne zaman kendimizi beceriksiz görürüz? Bir kişiyi sevince ve o sevdiğimiz kişi hakkında yanılınca kendimizi nasıl görürüz? Ahlakı neye göre değerlendiririz? Neyi doğru yaparsak veya neye göre doğru yaparsak ahlaklı oluruz? Karar verirken veya bir işi başarırken en çok neye dikkat ederiz? Veya aklımızdaki her şeyi sayfalara dökerken kendi içimizde bile kendimizi eleştirir miyiz? Üstelik o sayfaları başka insanlar da okuyacaksa o zaman ne düşünürüz?

Her şey ahlak ve görüştür. Bizler insan olarak kendimizi değerlendirirken veya değerlendirilmek isterken bu etkenlere başvururuz ve aynı zamanda da başvurulmasını isteriz. Ben bu konudaki her şeyi düşünerek yazmaya başladım. Düşüncelere saygı duyarak ve saygı bekleyerek kendi düşüncelerimi sayfalara dökmeyi amaçladım. Bu kitapta kendi gerçeklerimi okuyacaksınız. Kendinizden de bir şeyler bulmanızı umut ediyorum.

KADIN

Güçlü bir kadın olmak hiçbir zaman kolay olmamıştı. Güçlü bir kadın olmanın kolay olmayacağını hiç kimse söylememişti. Ben de zaten kolaydır diye girmemişim bu yola. Bazen kaybolmak bazen de sıradan hissetmek istemişim ama hepsinin sonu aynı kapıya çıkmıştı: daha güçlü olmaya. Daha çok güçlü olmaya. Her zaman bir öncekinden daha fazla. Bu hayatta bana ilk verilen güç, acıya karşı çok dirençli olmak sanırım. Çok dirençli bir sabır gösterme yetim var. Çoğu insana savaş açabilir, çoğunu da tek tek yenebilirim çünkü bu konuda acı arsız olmak sanırım tam olarak bunu gerektirir. O kadar çok yalnız kaldım ki bu hayatta, artık kim giderse gitsin kendime “Sen sadece kendine iyi bak!” deyip umursamadan çekip gidebiliyorum.

Birçok dönemim çok zorlu geçti. Peki hiç yıkılmadım mı? Yıkıldım. Hatta yerden kalkmaya çalışırken de tekrar düştüğüm zamanlarım oldu. Kolay olsaydı bu kadar çok canım acımazdı. Bazen o kadar çok ağladım ki gözlerimi hissetmedim. Halının üzerine uzanıp dakikalarca orada kaldım. Böyle olgunlaştım. Hisseden, ayağa kalkan ve devam eden herkese söylüyorum ki; düşmek değil düştüğün yerden kalkmamak, bu yenilgiyi kabul ettiğin andır.

SİNİR KRİZİ

Belki kaç gece sinir krizlerine girip ağlayan, tek başına o yataktan çıkan ve en hüzün son olarak da sanki duyguları incinmemiş gibi hayatına devam eden, içinde hiç duygu yokmuş gibi davranmak zorunda olan o insanlar olarak biz kimiz? Kafamızın içinde milyon tane sorun ve dert kümesi ile yaşayan ve tüm yaşamımız boyunca bunlara katlanmamak için kendi hayatımıza savaş açan insanlarız biz.

Sahi en fazla ne kadar dayanabilirsin kendi hayatına? Kendi hayatını en fazla ne kadar değiştirebilirsin? Hayatımız için neler yapabiliriz? Ne yaparsak kendimizi daha mutlu hissederiz?

UNUTMAK

Gittikçe unutuyorum kendimi. Mutlu olduğum zamanları artık parmaklarımla sayıyorum. Bu yavan hayatın içinden benliğimi çıkarmak her geçen gün zorlaşırken kendi kendimi uyutmaya başlıyorum. Kafamın içinde artan bu anlamsız düşüncelerin sonu hiç gelmiyor ve ben her geçen gün daha fazla değişmek zorunda kalıyorum. Zamanın bana faydası nedir diye düşünmek isterken aslında zamanın boşa gittiğini fark edip işe yaramayan birine dönüşüyorum.

DETAY

Detaylarda boğulmak, aslında kendinle birlikte boğulmak demektir benim için. Kendinle birlikte... Nedir bu? Nedir senin, benim veya bunu okuyan herkesin boğulduğu dere? Bir derenin kenarında durduğun hâlde boğulmak... Nedenlere sığınmak istiyorum. Kabul etmekten yoruldum artık. Kabul etmeden, küçük bir çocuk gibi kaçmak istiyorum. Ama biliyorum ki kafamdaki bu kaçış sadece bir hayalden ibarettir çünkü benim gibi insanlar korksa bile savaşarak üstüne gider. Benim gibi insanlar için düşünceler ile savaşmak sadece bir gerekliliktir. Cesur ve güçlü tanımını yakıştırdığımız insanlar hiçbir şeyden korkmadan bodoslama koşan insanlardır. Aslında tam tersi değil midir? Korktuğu hâlde sabırla o yolu yürüyen, kalbi yerinden defalarca çıkıp tekrar yuvasına dönen insan değil midir cesur ve güçlü olan? Mükemmeliyetçilikten doğan bu pürüzsüz insan inancısını bırakıp korkuların da insanlar için olduğunu öğrenebilseydik keşke.

Keşke demek de bir mükemmeliyetçilik değil midir?

HAYAL KIRIKLIĞI

Bazı acıları unutamıyorum. Beni bu kadar hayal kırıklığına uğratan her şeyi nasıl unutabilirim ki? Dışarıdan bakan herkes ezilmediğime yemin edebilir. Elbette haklılık payları var. Onların ezildiği hiçbir şeye ben ezilmem çünkü. Ama benim ezildiğim her şeye onlar bir yaprak gibi karşılık verirdi. Bense bir ağaç olarak karşılık veririm. Ben ki buna rağmen ezildiysem onların hâli berbat olur.

KALBİM

Sevgili kalbim; dur durak bilmediğin bu savaşta yanımdayım.

Seni kucak dolusu selamlıyorum. İçime attığım o yangını ortaya çıkarıyor, seni özlemle anıyorum. Kalbim; geçen şu senelerde senin gibi savaşanı görmedim. Öncelikle bunu bil. Seni çok sevdiğimi bil ve artık kendine çekidüzen ver. Çünkü sen bana daha çok lazımsın. Biliyorum ki görevin sadece kan pompalamak ve vücudumu hayatta tutmak değil. Şunu da biliyorum ki sevdiğim kişileri hissetmemi sağlayan da sensin. Hepsini en çok senin sayende oluyor aslında. İlk zamanlar hep derdim sana, “Ben yoruldum kalbim, dursana artık.” Şimdi düşünüyorum da kalbim, iyi ki hiçbirini duymamışsın. Yeri ve zamanı değilmiş çünkü, anladım. Hayatta gerçekten bazı şeylere geç kalsam bile üzölmüyorum artık. Geç kalmak ne demektir ki zaten? Kime göre ve neye göredir geç? Bunları düşünene düşünene öldüğümü hissediyorum bazen. Yavaş yavaş tükeniyorum. Sen söyle şimdi bana; ben ölsem şimdi her şeyin bir çaresi bulunacak mı? Hiç sanmıyorum. Sol yanımda acıyor. Sanki içinde bir şeyler kırılıyor gibi hissediyorum. Beni kurtar dercesine bana bir şeyleri belli etmeye çalışıyor. Artık bu yüzden kendimi yormuyorum ve diyorum ki en önemlisi biziz. Bizi ilgilendiren her şey de biz olduğumuz sürece önemli.

ÇAĞRI

Dağlara çıktın. En tepelere. Canım gülüm, gülen yüzüm, kederli çiçeğim, tek aşkım... Kendim, canımın içi. Candan cana güzel yüzüm. Gülen sevgili benliğim. Çiçeklerin soldu. Uçan kuşların vuruldu. Aşkın çemberi daraldı. İçinde sıkışıp kaldın. Aşk mı seni bu hâle getiren? Alev mi seni yakan? Dürüst olmak mıdır bunun bedeli? Yoksa ölmeyi mi dilerdi canım yüreğin? Ne sen bende var olabildin ne ben sende kalabildim. Bu dünya senden beri, ben senden geri. Gel gidelim buradan. Gidelim bu dağlardan. Çıkma en tepeye ne olur... Tepeler soğuk. Üşürsün. Polenlerin saçılır etrafa. Binbir çeşit koku saçarsın etrafa. Gitme! Benden gitme. Biz biriz. Biz varız. Amber kokulum. Canım kızım. Gel... Biz yaşarız birlikte. Göreceğiz her şeyi. Var olduk seninle. Benliğim, tozum, hatam, kusurum. Benden olan beni benden alan. Binlerce şiir yazdım sana. Gel.

ÖZGÜR

Düşüncelerim özgür kalmayı hak etmiş, ben bu özgürlükte ufukta uzun uzun yürüyorum. Yarının olup olmayacağını bilmeyerek üstelik. Önümde uzun yıllar var değil mi? Daha iyi olacak yıllar. Yarını düşünürken ateşe attığım yıllardan biri olmaması için emek verdiğim yıllar. Acının tarifi tam olarak buydu. Ve en sonunda onca düşünceyi arkamda bırakıp sonunda “Ben gidiyorum!” diyebildim. Saçma sapan insanlardan, onlardan beklememem gereken iyi ihtimallerden gittim. Kendimden gitmektense benden gidenlerden gitmeyi seçtim.

AYNA

Aynalara bakıyorum ve ben kendimden geçiyorum. Neden mi? Çünkü yavaş yavaş ölüyorum. Kalbimde bir ok, ceylan gibi koşuyorum. Üstüme gelme hayat ben ölüyorum. Gökyüzünde bir yol var. Karanlık ama aydınlığa giden. Ben bir elmamın yarısını kaybettim. Üstümde koca bir yükte yavaş yavaş çürüyorum. Hayat bu işte. İsyan edip uyuyarak bir günü daha bitirmek. Ve sabah kalktığımda tekrar aydınlığı görmek. Elmanın yarısını tekrar bulup, çürümeden ilerlemek.